

LUKÁTS JÁNOS

Váci emlékvadász

Játszik velem, ölébe ránt az emlék,
Majd kéredzkedik: én ringassam őt.
Arcon legyint a hajdan és a nemlét,
Egymást kergetik: nagy menekülők.

Faluba rejtett, pazar ékszerdoboz ez a város,
Vidáman makacs élni akarás,
Csigaszarvát az égnek emeli egy-egy toronypáros,
Kopogó utcakövek közt kézen fog
Valami néma varázs.

A Dunában meg-megnézi magát,
Mint egy tükörben, elégedetten,
A fák közé virágból szó tarka nyoszolyát,
Hegy néz rá szemből, hegy vigyáz rá ott fenn.

Lépcsők, partoldal, barokk utcaszeglet,
Őrzött s feledett, sziklaarcú szentek
Kínnal-mosollyal, csöppnyi titkot hordva
Rejtőznek házfalba, burjánzó bokorba.

Egy kapualj: huzatos, homályos,
A kertben: orgona, akác, barackfa,
Más lakja régen, nem is illik már most
Megállni vagy tőprengeni alatta.

Az élet errefelé meggondoltan lépdes,
miért rohanna?

A cukrászdába hívogat a krémes,
Illatát ingyen, ráadásnak adja.

Indulni kell, már nő a barna este,
Hunyorgó fénnel villan rám a lámpa.
Egy emlékvadász a gyermekkort kereste
itt, Vácon. És egy percre: megtalálta...